

CULTURA I OCI

PERE VIRGILI

CÈLIA ATSET

CAZORLA / EFE

OBITUARI

Mor Teresa Gimpera, la musa de la modernitat catalana

TONI VALL

Teresa Gimpera i Flaquer (Igualada, 1936) va morir ahir a la seva estimada Barcelona, una de les ciutats que va fecundar amb el seu art, la seva energia envejable, les seves ganes de menjar-se el món al llarg d'una vida llarga, plena i també dura. I tot, com a ella li agradava dir, sempre per casualitat, sense voler-ho ni proposar-s'ho, acceptant els reptes que se li posaven al davant i cruspint-se'ls sense pensar-s'ho dues vegades. Va ser model publicitària, maniquí de moda, actriu, restauradora i empresària. També va saber ser una gran comunicadora i posseïa el do de la versatilitat, a més de la bellesa i la fotogènia: "Això l'hi dec a la genètica, no puc atribuir-me'n cap mèrit".

Es va casar molt jove i va tenir tres fills. Aviat va veure clar que no volia resignar-se a la vida que s'esperava d'ella -a casa i cuidant la canalla- i, per casualitat, quan havia anat a buscar el seu marit a l'editorial Seix Barral, li van proposar participar en un anunci. Va acceptar i ja no va parar mai més. Dotzenes d'anuncis, gairebé un monopoli, que la van portar a ser coneguda popularment com "la noia de la tele".

Va debutar al cinema el 1965 amb *Fata Morgana*, després que Vicente

Aranda la perseguís durant mesos per interpretar aquesta distopia apocalíptica, film emblema de l'Escola de Barcelona. I ja no va parar. La seva llarga i intensa carrera cinematogràfica inclou el mític càsting a Hollywood per interpretar la Juanita de Córdoba de *Topaz*, de Hitchcock. Una experiència irreplicable que finalment no va reeixir -el paper va ser per a l'actriu alemanya Karin Dor- però que ella recordava

EFE

amb molt d'afecte. El seu gran paper al cinema va ser, sens dubte, a *El espíritu de la colmena* (1973), l'opera prima de Víctor Erice, un dels films fonamentals de la història del cinema espanyol. "Quan la rodàvem no enteníem res del que el Víctor ens demanava, però ell sabia perfectament què volia. La prova és com n'és d'admirada i de preciosa".

El somriure de la Gauche Divine

Gimpera serà sempre recordada també com una de les muses de l'anomenada Gauche Divine. Fundadora, amb Oriol Regàs i Xavier Miserachs, de la sala de festes Bocaccio del carrer de Muntaner, va mantenir una llarga i fecunda relació d'amistat, confiança i professionalitat amb tots els fotògrafs d'aquella generació. Amb Miserachs, esclar, però també amb Oriol Maspons, Leopoldo Pomés i la seva estimada amiga Colita.

La Teresa va ser moderna abans que la modernitat arribés a casa nostra. Es comprava revistes estrangeres per aprendre a fer-se ella mateixa els vestits que després lluia a les campanyes publicitàries per a les quals la contractaven. El mateix passava amb els pentinats i amb el maquillatge. Sempre explicava, mig de broma, que als setze anys va dir que mai es maquillaria ni es posaria tacons. No va ser una epifania encertada, precisament.

No li provocava cap recança reconèixer que va rodar moltes pel·lícules fluiques, fins i tot dolentes. Entre finals dels anys seixanta i la primera meitat dels setanta va acumular infinitat de pel·lícules amb les principals estrelles del cinema espanyol de l'època. Quan el *des-tape* va trucar a la seva porta ella va decidir deixar-ho tot i anar-se'n a Begur amb l'estimat Craig -l'actor nord-americà Craig Hill, l'amor de la seva vida- i obrir el restaurant La Lluna. Anava cada dia al mercat a comprar, cuinava i servia les taules. Una de les etapes més boniques de la seva vida.

La mort del fill

En el terreny personal li va tocar superar el terrible repte de perdre el seu fill Joan, que va morir molt jove a causa del virus de la sida. Una experiència dolorosa que va afrontar amb enteresa i positivisme. La mateixa empena que la va portar, pocs anys després, a convertir-se en empresària i obrir la seva pròpia agència de models. Va acumular també una llarga experiència televisiva. Des de ben aviat va presentar programes i gales de tota mena, i des de finals dels anys vuitanta es va convertir en un rostre habitual als programes magazín de TV3. Tothom la volia, tothom estimava la seva vitalitat i simpatia.

Fa cosa de quatre anys em va proposar ajudar-la a escriure els seus records. Feia anys que l'hi insistien però no es decidia. Escriure amb ella *Així és la vida* (Columna) va ser una experiència fabulosa, un privilegi que em va permetre conèixer una dona polièdrica, una antidiva sense ínfulas de cap mena. Tothom li preguntava pel feminisme, per com va ser d'avançada al seu temps, per tantes proeses i reptes superats amb bona nota. Ella, sense falsa modestia, es treia sempre importància. Era coqueta, una mica presumida, sempre simpàtica amb tothom, sempre càlida i afectuosa. Bon viatge, Teresa, gràcies per tot.